

Slomška in sicer priredi prosvetno društvo »Skala« popoldne po večernicah proslavo na vrtu g. Sande, v slučaju slabega vremena pa v samostanski šoli. Na sporedu je slavnostni govor, igra, nastop tamburaškega zbora, naši pevci pa nam bodo zapeli nekaj vedno lepih Slomškovih pesmi. Slavnostno besedo bo na proslavi govoril č. g. Kolenc, tajnik KA v Mariboru, ki bo ta dan imel tudi rano in pozno pridigo.

Marija Snežna. Tukajšnje Prosvetno društvo ponovi na željo občinstva krasno igro s petjem »Roza Jelodvorska« v nedeljo dne 11. septembra, popoldne po večernicah. Pridite! — Odbor.

Pismo slov. izseljencev iz Argentine.

Buenos Aires, 8. avg. 1932.

Ker zahaja »Slovenski Gospodar« tudi med nas izseljence, zato Vam, gosp. urednik, tudi mi napišemo par vrstic. Malokdaj je kaj čitati o nas, ki pa kljub temu mislimo na našo lepo slovensko domovino. Nahajamo se, kakor menda malokje, v splošni brezposelnosti. Tukaj nas je na tisoče in tisoče delavcev, ki smo res v pravi revščini. Več tisoč brez vsakega stanovanja, hranijo pa se s tem, kar naprosijo. Ni pa to samo v Buenos Airesu, ampak tudi zunaj na deželi. Tam naletiš na cele gručice brezposelnih, po 50 in še več oseb skupaj, ki prosijo dela in hrane. Grozen je pogled na take reveže, ki prodajo obleko in sploh vse, kar imajo, da si kupijo ljubi kruh; tako nazadnje ostanejo samo v cunjah. Ako pa ima kdo srečo, da dela kje kakšen mesec, mora potem potrošiti svoj trdo zasluženi in pristradani denar, ko je spet brez dela. Mnogoteri ima v domovini ženo in otroke, ki imajo vsaj svojo streho in kruh, on pa tukaj niti tega ne. Vsakdo bridko potoži: Zakaj sem šel po svetu, ko sem sedaj brez kruha, ki ga doma nisem stradal. Res se vprašamo: Zakaj smo šli v tujino in kaj imamo v tujini? Že

marsikdo je šel z lastne zemlje z lepim upom, da pride do kaj boljšega. Tudi je mnogo kmetijskih sinov, ki jim v domovini ni manjkalo ne dela in ne jela, pa vendar se sedaj potikajo lačni po tuji zemlji. Vsak je šel z najboljšo nado iz domovine, a je prišel v veliko razočaranje. Največ jih pa je sem spravilo lažljivo pisanje tistih, ki so že bili poprej tukaj.

Mogoče jih je od sto pet, ki se jim ne godi preslabo. Vsak reče, da je to »sužnja Amerika«. Torej vsi tisti, ki mislijo v tujino, naj si prej dobro premislijo, ker »ni vse zlato, kar se sveti«. Ta ali oni reče: Zakaj pa si drugi prihranijo? Ni tako, prej je bilo dela več in tudi plače boljše. Sedaj ni dela in tudi plača se slabo.

Tukaj smo res kakor pozabljeni od domovine, ker tudi od svojih domačih prejemamo le redkokedaj kako pismo. To se nam pa ne zdi prav lepo. Mnogo nas je hodilo in še sedaj hodimo na konzulat nadlegovat za brezplačen povratek v domovino. Vsi seveda niso uslišani, ker gredo v prvi vrsti le bolni. Mislimo si, da bi naša država potrebovala tudi zdrave ljudi, ne pa le bolne. Prosimo merodajne oblasti, da bi se tudi ta stvar nekoliko uredila, vsaj sčasoma. Vidimo namreč, da se tukaj stanje ne bo nič zboljšalo, ampak še pohujšalo. Tako je torej naše življenje v Ameriki.

Vsem čitateljem in čitateljicam našega »Slovenskega Gospodarja« pošiljamo najlepše pozdrave v našo milo slovensko domovino.

Slovenski izseljenci.

Sv. Urban nad Mariborom. Prvo nedeljo tekočega mesca smo zopet imeli prav lepo proslavo Marijacejske Matere božje v Kamnici. Vse polno vernikov je s spodbudno pobož-

MR. BAHOVEC

Planinka čaj

Bahovec Vam uredi atolico, obnavlja in pomlajuje Vaš organizem in Vam vrača tako željno pričakovano lahko in zdravo spanje.

nostjo spremljalo božjega Odrešenika po vasi mimo lepo okinčanih hiš in se nam je dozdevalo, da se vračajo stari časi, ko so nas ob tej priliki obiskovali mnogoštevilni romarji iz Maribora in Slovenskih goric. — Za prihodnjo nedeljo dne 11. septembra pa so nam oznanili, da prihitijo marljivi pevci društva »Poštni roge« k Sv. Urbanu in da imajo v tej prijazni novoposlikani cerkvi ob desetih svojo službo božjo. Le pridite s svojimi prijatelji in prosite sv. Urbana, da nam pomaga srečno spraviti naše vinogradniške pridelke!

Št. Peter pri Mariboru. Vaški zvončki v Metavi so naznanili smrt posestnika Liponik Jožefa iz Trčove, ki je po daljšem bolehanju umrl nagle smrti. Rajni je bil dober in uslužen sosed ter vesel družabnik in splošno priljubljen. V Metavi pa je umrla po daljši boleznini viničarjeva žena Lorber v najlepši ženski dobi. Rajnima naj bo zemljica lahka, preostalim pa naše sožalje!

Sv. Jakob v Slov. ger. Srce se nam krči, ko hodimo po naših sadonosnikih in vinogradih. Navadno se pravi, da škoda, po toči povzročena ni tako huda, kakor se zdi v prvem trenutku. V tem slučaju pa vidimo, da je še hujša, kakor se je mislilo od začetka. Marsikdo je še na tihem upal, da bo še kaj ostalo, zdaj pa vidimo, da sadje leži črno na tleh za nobeno pravo rabo, kolikor ga je pa na drevju, tam črni, gnije in odpada. V vinogradih črni grozd za grozdom in odpada, če je kateri še ostal na trti. Veliko rodbin bo letos v resnici stradalo. Fižol, eno poglavitnih hranil, je s koruznih njiv kar izginil. Bog ve, ali se nas bo kdo usmili, ali bodo izostale vsaj tirjavte različnih davkov in zagrožene rubežni. — Pri tej priložnosti se pa vam moramo, g. urednik,

Uspeh na smrtni postelji.

James Fraser, uradni slikar avstralske vojske v svetovni vojni, je pred kratkim umrl v največji bedi v londonski bolnici. Tik pred smrtjo so ga bili razveselili s sporočilom, da je kr. akademija v Londonu sprejela eno izmed njegovih del, ki ga bo uvrstila v svojo zbirko. Ko je Fraser pred nedavnim časom obolel, je prosil nekega zdravnika, naj mu da vsaj takšna zdravila, da mu bo mogoče dovršiti sliko. Čim je bila dovršena, pa so bile njegove moči pri kraju in je odšel v bolnišnico. Zadnje čase je živel zelo siromašno. Naj-

F. S. Šegula:

Râbi Jehuda.

(Povest iz časov Kristusovih.)

6

(Konec.)

Z jasno donečim glasom odgovori mu Jezus: »Resnično, povem ti, še danes boš z menoj v raj!« Radostno so pretresle te besede skesanega hudodelnika, nagnil je glavo ter pričakoval konca. Ganile pa so tiste besede globoko tudi rabija Jehudo, ki je stal nedaleč proč od križa, sklonjen oprt na težko srebrno palico.

»Kraljestvo — v raj — Torej vendar — Ne bo odnehal — Umira za svoj nauk! — Ali so ga preroki res tako razumevali? Mesija —« — Tako si je zvrnil govornik, potem se pa spet sklonil k premišljevanju. — Ni bil več tisti, kakor pred dvema letoma. Že je minevala v njem tema farizejskih izročil. Začelo se je svitati v njegovi duši!

V istem času sta zapuščali dve v rjuhe zaviti ženski Naselbino gobovih. Davno že so zasi-

jali v ta žalosten kraj žarki vere, kraj upanja v novega preroka. Eden nesrečnež za drugim je zginil odtod, ker posrečilo se mu je priti v bližino velikega dobrotnika vseh trpečih, najti pri njem zdravilo v neizrekljivi svoji nesreči.

Raheli, ženi rabija Jehude, ter hčerki Mirami sreča ni bila tako mila. Poskušali pa sta mnogokrat. Še pred tednom, ko je v slovesni procesiji prihajal z Oljske gore v Jeruzalem, sta bili skoraj že na celju. Procesija je morala čez nam že znani cedronski most. Odtod je vodila takrat v južni smeri pot poševno navzgor k Zlatim vratam. Pokraj te ceste za pečino skriti sta ga hoteli počakati — ne vpiti, nista hoteli — ne nadležni biti — le moliti sta hoteli, moliti iz vse duše; saj on je dober — ne bo ju prezrl. Pa razposajena drhal ju je prej zapazila ter s kamejnem pognala v Naselbino nazaj. Danes, v petek jutro, jima je pravila dobra ženska, ki je pobirala po mestu hrano ter jo nosila gobavcem, da je novi prerok ujet, obsojen in da ga bodo opoldne križali na Kalvariji. Nesrečnici sta glasno zaplakali.

pritožiti, da nismo nič kaj zadovoljni s kritiko o naši prireditvi »Revček Andrejček«. Mi dobro vemo, da se ne moremo primerjati s poklicnimi igralci, storili smo pa vse, kar smo po svojih močeh mogli, in ljudstvo je bilo z vsemi zadovoljno. Tudi ne igramo zavoljo kritike in ne zato, da bi se enega ali drugega hvalilo, ampak zato, da si v teh težkih časih poiščemo lepega in plemenitega razvedrila.

Brezole pri Račah. Nebeški vrtnar je presadil zalo cvetko iz te solzne doline v nebeški raj, kjer ni tuge in ne trpljenja. Za vekomaj je zatisnila svoje oči, sprevidena s sv. zakramenti, mladenka Marijina družbenica Tilika Čelofiga v starosti 18 let. Rajna se je rada udeleževala sestankov ter naukov po večernicah pri farni cerkvi, dokler je mogla. Prvi dan Marijinega meseca jo je bolezen položila na postelj. Njen mrtvaški oder je bil poln lepih cvetic. Na dan pogreba so prihitele iz Slivnice njene družbenice z Marijinim društvenim križem ter jej v lepem številu izkazale zadnjo čast. Ti pa, draga Tilika, v miru počivaj ter sv. raj uživaj!

Sv. Urban pri Ptuj. Ko ste prinesli poročilo, kakšno škodo je prinesla nevihta dne 16. avgusta, ste pač premilo sodili. Toča in ciklon tega dne sta občinam Jirsovcem, Drsteljam, Janežovcem, deloma Vintarovcem popolnoma vse pokončala, vinogradi stoje čisto goli kot o Božiču, gozdovi so čez polovico na tleh, sadna drevesa izravana v veliki večini, da o poljskih pridelkih ne govorimo. Štirim posestnikom je strehe odneslo, oziroma gospodarska poslopja sploh podrla. Ljudje ne pomnijo kaj takega. — Dne 15. avgusta pa smo pokopali uglednega posestnika Miha Horvata iz Derstelje. V svoji mladosti je potoval mnogo po svetu, bil član katoliških društev in občeval z rajnim Luegerjem, županom na Dunaju. Prinesel je nazaj v domačijo verno srce in živo narodno zavest, kar je bilo pač nekaj redkega pred vojno. Sam vnet čitatelj »Slov. Gospodarja«, ga je tudi drugod širil in v zadnji boleznini mu je poleg »Slovenca« bilo čitanje v največjo tolažbo. Bil je vedno navdušen za vse dobro, neštete mrličje je spremljal s svojo molitvijo, živahen agitator za vse dobro. Zato mu bo Bog, za katerega čast se je toliko trudil, tudi vse poplačal!

Sv. Urban pri Ptuj. Tja na hribček sv. Urbana, kjer počiva Leopold Volkmer, veseli pesnik Slovenskih gor, smo na dan Velike Gospojnice spremljali k zadnjemu počitku g. Mihaela Horvat, posestnika na Derstelji. Preminul je v 60. letu, da si odpočije od svojega zemeljskega trpljenja, katero mu ni nikdar prizanašalo. Ker je bil mož poštenjak in neustrašen narodnjak, je moral za svoje nastope tudi marsikaj bridkega pretrpeti. Dičili sta ga dve lepi lastnosti: bil je celo življenje globoko veren in od nekajd zaveden Slovenec z dušo in telom. V mladih letih je kot rokodelski vajenec hodil veliko po tujini, celo v Švici je delal in kot tak občeval s tujimi narodi in znal sam dobro druge jezike, pa v njegovi duši, v njegovem srcu mu je materin jezik slovenski ostal simbol, katerega je čuval, in iz ljubezni do njega se je vrnil po letih v svoj rojstni kraj, kjer si je ustanovil svoje lastno ognjišče. Kjerkoli je delal, je pristopil h krščanskim društvom, kar je še sedaj rad pripovedoval. Starejši se spominjamo njegovega politično-volilnega delovanja pred vojno, brez njega bi bil v njegovem volilnem okraju marsikateri glas odpadel na nemčurje, oziroma druge nasprotnike krščanske misli. Bil je tako odločen narodnjak, da so mu nasprotniki izmislili, da je »slovenski Miha«, katerega imena pa se ni sramoval, marveč ga smatral pred celim slovenskim narodom za čast. Tudi po vojni se je trudil povsod, da bi samo takšni moške zastopali narod, ki bi mu res koristili. Več let ga je trpinčila zavrata želodčna bolezen, kateri je kljub zdravniški pomoči podlegel. V velikem številu smo te spremljali na zadnji poti, da ti izkažemo zadnjo čast in ljubezen, ki si je bil vreden pri vseh, kateri so poznali tvojo trdno vero in tvoje delovanje za slovenski rod. Žalujoca žena in hčerki pa imejte to upanje, da se vidimo nad zvezdami!

Jurovci pri Ptuj. Dne 28. avgusta smo pri nas imeli veliko slovesnost. Naše mlado gasilno društvo si je blagoslovilo motorno brizgalno in avto. Mnogo ljudi se je zbralo za ta praznik na travniku pri Penu. G. župnik je v lepem govoru orisal dolžnosti gasilcev in ob asistenci g. kaplana in fratra minorita blagoslovil avto in brizgalno. Za botre so bili:

g. Lukman, zastopan po g. in gđc. Kistinger, in naša ljuba vaščana Maška. Po blagoslovu se je razvila prav ljubka veselice brez plesa. Proti večeru se je ljudstvo radostno razšlo. Vso zahvalo g. županu in načelniku Alb. Zupaniču in vsem, ki so pomagali društvu! — Takoj v pondeljek je že motorka delovala. Gorelo je na Pohorju pri Tementu. Naša motorka je bila prva na požarišču in delovala. Drugi dan zjutraj ob štirih je pa gorelo v Trzcu pri Sirovniku. Tudi tam smo pogasili. Na obeh krajih je napravil požar mnogo škode.

Dornova. Umrl je v nedeljo dne 21. avgusta, zadet od kapi, dolgoleten naročnik »Slov. Gospodarja«, obče znani in priljubljeni Anton Cigola v 65. letu svoje starosti. Naj počiva v miru!

Hošnica pri Laporju. Neizprosna jetika je zopet pri nas zahtevala svojo žrtev. Dne 1. t. m. smo namreč spremljali ob obilni udeležbi k večnemu počitku komaj 22 let starega mladeniča Ludvika Kaukler iz ugledne Kauklerjeve rodbine iz Hošnice. Rajni je bil miroljuben in pobožen mladenič, večkrat smo ga videli pri mizi Gospodovi. Svojo bolezen je prenašal zelo potrpežljivo, dokler ni po dolgotrajnem, hudem trpljenju podlegel zavrtni morilki. Domači pevci so mu pod spretnim vodstvom g. organista zapeli v slovo ob odprtem grobu ganljive žalostinke. Večni mir in pokoj njegovi duši, težko prizadeti rodbini pa naše srečno sožalje!

Makole. Dne 31. avgusta je preminula dobra žena, gospa Glažar Antonija, posestnica v Stranskih Makolah, komaj v 45. letu svoje starosti. Mnogo je trpela v dolgi mučni bolezni, a vse s čudovito potrpežljivostjo. Bila je v življenju vzgledna, miroljubna in pobožna žena ter povsod priljubljena. Rada je širila in navdušeno delovala za dobro cerkveno časnopisje in bila v tej reči prava misijonarka. Zapušča žalostnega soproga. Na svidenje nad zvezdami!

Breg pri Konjicah. Milo so zapeli dne 27. avgusta zvonovi in naznanjali prežalostno vest, da nas je za vedno zapustila tiha, daleč na okoli znana in pridna gospodinja Marija Brglez v 81. letu svoje starosti. Veliko je pretrpela v svoji bolezni, sedaj se pa veseli tam,

Ali človek upa, upa vedno, potaplja se prijema za suho vejico. Tako Rahela, z njo pa Miriam. »Da bi ga mogli vsaj od daleč videti! — Ko bi se nama le posrečilo, natihoma se dotekniti njegovih nog!« sta vzdihovali. Dobrodošla jima je bila nastala tema; že eno uro je trajala, pa vedno bolj naraščala. Upanja polni se podata na pot. Vse mrtvo je bilo pri južnih vratih, Moglebinskih in Sionskih; varno sta mimo odhiteli. Tik ob zahodnem mestnem ozidju bi na Kalvarijo ne bilo več tako daleč, pa na polu poti zadneta na Jafska vrata, kjer je vedno polno ljudi. Zato je bilo treba napraviti velik ovinek. Že sta neopaženo hušnili zopet sem preko ceste ter se bližata Kalvariji. Skozi pred temo begajoče množice, ki so njima pridrale nasproti, se rijeta že celo brez vsega strahu naprej. Dasi tema vedno trša postaja, zapazita že zdaleč tri križe na vrhu, kjer zasramovanje Jezusa v kljub vsemu še ni prenehalo.

»Oče, odpusti njim, saj ne vedo, kaj delajo!« moli z boleznim glasom oni na srednjem križu.

»Ta je — še živi!« zăšepetne Rahela hčerki, in obe popadata nemo pred njim na zemljo.

Tiste besede Križanega pa so tudi rabija Jehudo zbudile zopet iz njegove zamišljenosti ter ga genile do solz. »Ta ni samo človek, ta je več!« je vzdihnil globoko. »Ko bi bil samo človek, bi ne molil za to zverinsko ljudstvo!«

»Mati, meni tako lahko postaja, tako toplo po vseh udih; in srce mi tako močno bije!« šepeta Miriam materi v uho. Ubogo bitje ti, ko bi vedelo, kako srečno se čuti še le tvoja mati! In ko bi ne bila taka tema, bi opazila smeti na tvoji in obleki materni, nekake smeti kakor suhe ribje luskinje, ki vama padajo z obraza, z las! Ni vaju varalo vajino veliko zaupanje! Ozdravljeni ste!

Približala se je, prilezla slednjič 9. ura (ob treh popoldne po našem).

»Dopolnjeno je!« zaklical je zmagovalno srednji na križu. Glas sam je oznanjal že polajšanje težkega bremena. Polagoma, kakor se skla-

mnine za atelje ni plačal že več mesecev. Plin in elektriko so mu bili ustavili, ker ni mogel plačati računa. Iz podpore, ki so mu jo dajali dobri ljudje, pa si je kupil vsak dan pol litra mleka, ostanek je porabil za platno in barve. Navzlic tej bedi je delal na svoji poslednji sliki tako dolgo, da jo je dovršil. Ko so mu na smrtni postelji povedali, da je akademija sprejela njegovo sliko, je rekel: »To me veselilo, a žal, je vse že prepozno.«

Rekord nemškega zrakoplova.

Zrakoplov »Graf Zeppelin« je napravil doslej polet preko Švice

kjer ni trpljenja. Naj počiva v miru in blagi spomin!

Sv. Pavel pri Preboldu. Malokedaj se bere kaj iz našega kraja. Kljub temu še živimo in doživimo vedno kaj novega, veselega ali pa žalostnega. Hmelj smo obrali in sedaj čakamo in upamo na spremembo zraka, da bomo lažje dihali v gospodarstvu. Sušo imamo nezno, kakor povsod. Sušijo se že najgloblji studenci. — Letos, posebno zadnji čas, pobira bela žena posebno mlade fante. S slive je padel ter po enotedenskih bolečinah v bolnici umrl devetletni Polde Rovšnik. Po nesreči se je obstrlel 16letni Tonča Randl in bil pri priči mrtev. Na potu proti domu je obnemogel radi želodčne bolezni Jože Ocvirk, ki je po dveh dneh umrl v bolnici. Vse so pripeljali na domače pokopališče. Avto je do smrti povozil 6letnega Ivka Petelinška, katerega so pokopali v Celju poleg pred 4 meseci umrlega brata. Smrt ima vedno zrelo žrtev. — Pa tudi poveselimo se včasih kljub žalostnim časom. Prirejamo razne veselice, koncerte, igre in drugo. Dne 15. avgusta smo imeli ginljivo cerkveno slovesnost. Blagoslovljena je bila nova zastava šentpaveljske dekliške Marijine družbe. Popoldne je vprizorila družba podučno in zabavno igro »Izgubljeni raj«. Dasi je bila prejšnji dan otvoritev novega Zadrufnega doma z veliko veselico, vendar je bilo drugi dan v Društvenem domu polna dvorana občinstva. Igra se je ponovila.

Trnovlje pri Celju. Dne 29. avgusta, okrog 9. ure zvečer, je izbruhnil požar v gospodarskem poslopiju Marije Pečar v Trnovljah. Razširil se je na stanovanjsko hišo, katera je bila s slamo krita, ter uničil ves letošnji pridelek. Zgoreli sta tudi dve kravi in poljsko orodje. Gasilci so prišli od vseh strani, vendar je bilo gašenje vsled pomanjkanja vode otežkočeno. Brezdvomno za požig brezvestnega človeka. Pečar je že spala in so jo sosedje s težavo rešili iz plamenov.

Ljubecna pri Celju. Malokedaj je slišati od nas v vašem listu kaj novega, pač pa smo zvedeli mi sedaj novico, neprijetno posebno za nas stariše otrok, ki obiskujejo tukajšnjo osnovno šolo, da nas bo zapustil naš dušni pastir in katehet g. Ocvirk Alojzij iz Vojnika, ki je premeščen na Muto. Ker smo vedeli ceniti vzgojo in pouk g. kateheta Ocvirka, se

čutimo dolžne, mu v zahvalo za njegov trud skozi štiri leta izreči najudanejšo zahvalo, katera mu po vsej pravici gre in mu želimo na njegovem novem mestu mnogo uspehov!

Velika Pirešica. Tukajšnje gasilno društvo bo imelo dne 11. t. m. veliko župno vajo popoldne in po župni vaji se vrši velika ljudska veselica z raznovrstnimi šalami in bo igrala godba na pihala. Vstopnina bo prostovoljna. Ker je čisti dobiček namenjen za odplačilo dolga na motorni brizgalni in za nabavo prepotrebne gasilne orodja, vabimo vsa sosedna društva in vse gasilstvu naklonjene občinstvo, da se te n. t. redke slavnosti v velikem številu udeležijo!

Gornjgrač. Po daljšem času se zopet oglašimo iz Gornjegrača v našem listu »Slov. Gospodarju«. Marsikaj se je sicer med tem časom zgodilo v tem planinskem mestecu, kar pa za enkrat še ne damo javnosti na vpogled. O krizi nam ni treba povdarjati, ker itak preplavlja celi svet. Težko pa smo že pričakovali blagodejnega dežja, ki nam je vsaj v nekoliko rešil jesenske pridelke, kajti suša je pritiskala z vso silo. — V nedeljo dne 21. avgusta nas je presenetil krasen cerkveni govor prevzvišenega knezoškofa dr. Rožmana, ki je bil na obisku pri tukaj bivajočem prevzvišenem nadškofu dr. Jegliču ter opravil v tukajšnji cerkvi, nekdanji stolnici ljubljanskih škofov, prvo sv. opravilo. Gornjegrajski fantje prav pridno pritrkavajo ob vsakem večjem prazniku, kar zelo povzdiguje slovesnost službe božje. Nekateri »prosvitljeni« ljudje se sicer spodtikajo nad tem, ki je započeto delo g. sodnika Ranta, a smo mu vsi drugi farani tembolj hvaležni. Zatrjujemo mu, da bomo tudi za naprej z vsemi močmi delovali v njegovem duhu za procvit in prosveto naše mladine. — Fantje in dekleta katoliškega prosvetnega društva se pripravljajo na krasno napeto igro »Miklova Zala«, ki se godi za časa turških napadov na slovenska tla in se občinstvo celega tukajšnjega okoliša že naprej opozarja. Dan prireditve se bo pravočasno objavil.

Šmarje pri Jelšah. Za nedeljo sladkega imena Marijinega zopet pričakujemo ljube romarje iz domače in sosednjih dekanij. V posebno velikem številu dohajajo tokrat iz laške, celjske, novocerkovške in konjiške dekanije. Da se vejo ravnati, jih opozarjamo

na sledeče železniške zveze. Iz slatinsko-rogaške strani prihajata vlaka ob pol sedmih in ob pol desetih, iz celjsko-mariborske smeri pa ob pol devetih. Odhod proti Hrvatski je ob pol devetih, najstih in sedemnajstih, proti Celju in Mariboru pa ob pol desetih, štirinajstih in osemnajstih. Sv. maše bodo v župnijski cerkvi ob pol sedmih in osmih, pri Sv. Roku pa ob devetih in pozna služba božja ob desetih. Dobrodošli ste nam vsi! — Pošta, ki se je precej let nahajala tik cerkve v hiši g. dr. Rihtariča, se je z začetkom avgusta preselila na svoje sedanje mesto v hišo gospe Ferlinčeve. Bolj prilična je nam bila dozdej. — Več uradniških sprememb se je izvršilo v zadnjem času. — V Št. Vidu si je mlado pa zelo marljivo gasilno društvo postavilo tik postajališča svoj novi in prav lični dom. Na Male gospojnice dan popoldne po slovesnih večernicah ga bodo blagoslovili in otvorili. Na pomoč! Pa Bog daj, da bi jim ne bilo treba mnogokrat krotiti rdečega petelina na naših strehah! Se ga pač strašno bojimo, posebno odkar je uničil lepo gospodarsko poslopje posestnika Žnidarja, po domače Stanteta.

Šmarje pri Jelšah. V Mariboru pri svojem sinu je umrla v starosti 73 let Cecilija Romih, svoj čas posestnica v Dolu, župnija Šmarje pri Jelšah. Rajna dobra mati, skrbna gospodinja in vsestransko blaga žena je bila 25 let zvesta naročnica »Slovenskega Gospodarja«. Blagopokojni mamiči svetila večna luč, preostalim naše sožalje!

Sv. Lenart pri Veliki Nedelji. Kakor povsod, imamo tudi pri nas veliko sušo. Hudo bo za živino in sploh za vse, ker ne bo jesenskih pridelkov. — Nekam ginjeni smo bili dne 14. avgusta, ko se je od nas poslovil naš priljubljeni organist g. Ciril Korpar, domačin naše fare, sin pokojnega Tomaža Korparja iz Osluševca in brat tamošnjega vzglednega gospodarja in kovača g. Jakoba Korparja. Imenovani organist je absolviral orglarsko šolo v Celju. Po svojih študijah se je vrnil domov ter v domači fari kot organist deloval skoraj dve leti in sicer tako, da je bil v veselje vsem faranom. Pevci so pod njegovim vodstvom krasno prepevali na koro in drugod. Posebno dobro so se odrezali ob kakih slovesnih prilikah in večjih praznikih. Ker pa mu v tej hu-

in s tem izvršil svoj 250. polet. Tekom vsega časa, odkar je v prometu, je premeril 261.000 milj in sicer v 4200 urah. Prepeljal je 16 tisoč oseb, 13 ton pošte in 33 ton tovarna. Razven Avstralije je zrakoplov obiskal vse dele sveta. Severni Atlantik je preletel šestkrat, južnega pa penajstkrat. Tekom vsega časa pa je vedno brezhilno deloval in ni potreboval prav nikakega znatnejšega popravila.

Nad 400 let star običaj.

V bavarskem mestu Kötzing obhajajo že od leta 1512 nenavaden in važen binkoštni običaj. Po ulicah mesta jezdi trop jezdecev, ki jim

nja k sladkemu počitku delavca trudna glava, tako se je nagnil Križani k zadnjemu smrtnemu boju.

»Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo!« je še dehnil. Potem pa je njegovo telo krčevito vztrepetalo — otrpnilo ljubezni in dobrote prenapolnjeno srce — in izvršena je bila velika naloga!

»Mrtev je«, je zaklical še nekdo; pa strah in groza! Že se začne zemlja tresti, skalovje v njenih globinah poka, ljudje begajo semtertje. Kdor more, pobegne. Zdaj je tudi solnce zopet zasijalo. Velikega duhovna je na slepo begajoča množica s seboj potegnila, ali ga kmalu podrla na zemljo, da je s svetim efodom vred obležal v cestnem prahu; ljudstvo pa je skakalo črez njega ter drvelo naprej. In velikoduhovniška čast ter dostojanstvo — kakor ga tu gledamo na tleh ponižanega — se ni nikdar več vzdignilo, nikdar več obnovilo. Konec je bil Stare zaveze. Jutranje ter večerne daritve so se v templu sicer opravljale še naprej; opravljali pa so jih ljudje, ki niso bili več nastavnega Aronovega rodu,

samozvanci, ki so si to čast z denarjem pridobili, ali bili vsiljeni po rimskih deželskih oblastnikih. Ko je leta 70 po Kr., torej 37 let pozneje, rimski vojskovodja Titus že tretji mesec oblegal mesto Jeruzalem in je beda v njem dosegla svoj vrhunec, za jutranjo molitev 11. julija ni bilo v mestu najti več ne jagnjeta, ne goloba, ne grlice; takrat je padel »velikemu duhovnu« daritveni klavni nož iz rok in bilo je konec vsega, vsega. Kmalu potem je bil zažgan tudi tempel sam in porušen. Dandanes stoji prav na njegovem mestu veličastna mohamedanska molilnica z imenom »Omarjeva mošeja«.

Takrat ob smrti Jezusovi na Kalvariji je bil pa konec tudi družbe farizejev. Premnogi izmed njih so sprejeli sicer krščanstvo, pa ne vsi v njegov blagor. Med drugim so hoteli kristjanom vsiliti izpolnjevanje tudi Mojzeseve postave z obrezovanjem vred ter tako že v Jeruzalemu povzročili prvega tistih razkolov, ki so skozi več stoletij pretresali v njegovih temeljih mlado Cerkev. In pa marsikak njihov obred, obe molitveni halji in drugo se je ohranilo do današ-

di krizi nismo mogli zboljšati njegove eksistence, si je poiskal mesto drugje. Naš domači g. župnik mu je v družbi cerkvenih pevcev in cerkvenih ključarjev priredil odhodnico in mu izpregovoril par poslovnih besed, želeč mu na njegovem novem mestu vse dobro.

Sv. Peter pod Sv. gorami. Pri svojem sinu, župniku g. Ivanu Lah, je dne 26. avgusta po dolgi, trpljenja polni boleznini preminula blaga mamica Terezija Lah. Rajnica je bila genij dela in molitve. Njeno geslo je bilo: delo in Bog! Pogreb nepozabne pokojnice se je vršil v nedeljo dne 28. avgusta, ob udeležbi izvanredno velike množice ljudstva. Pograbske molitve je opravil vlč. g. duhovni svetovalec Rauter, župnik pištanski, ob asistenci 9 gg. duhovnikov. Nastopila sta dva pevska zbora in sicer cerkveni pevski zbor pred hišo žalosti in moški zbor Katoliškega prosvetnega društva pa na pokopališču. Vlč. g. Turk, župnik bučki, je ob priliki službe božje v cerkvi orisal življenje blage rajnice, č. g. Brvar, župnik bizeljski, pa se je od pokojnice poslovil v lepem govoru ob odprtem grobu. Pokojnici želimo, da počiva v miru Kristusovem, preostalim, posebno pa še vlč. g. župniku, naše iskreno sožalje!

Pišce. Oženili smo se že, gospod urednik. Saj je Gogoljeva »Ženitev« se precej dobro izpadla. — Toda tudi suša nam ni prizanesla. Pa smo šli s procesijo na Sv. gore pri Sv. Petru prosit Marijo pomoči. In Mati nas je uslišala. Že dvakrat potem smo imeli dež. Hvala Bogu! Se bodo zrasli jesenski sadeži in tudi grozdje bo malo odebélilo svoje jagode. Saj se že mehča. Bo dobra kapljica. — A tudi tatovi so že na delu. Seveda taki, ki poleti nič ne delajo in nočejo delati, a v jeseni in pozimi nimajo vsega dovolj. Tudi našega grozdja bo kmalu dosti na zagrebškem trgu in sadja, čeprav ga tisti, ki imajo vinograde in sado nosnike, malo spravijo tja. Potreben bi bil pri nas pač poljski čuvaj, kot jih imajo po drugih občinah. Opozorjamo naše merodajne kroge, da nam to zadevo rešijo v dobrobit in zadovoljstvo vseh. — Dne 1. septembra t. l. smo začeli šolsko leto 1932-33 z mašami za obe šoli. Rada je prišla naša mladež v šolo, a marsikje vzdihujejo starši doma, ko so s pričetkom šole zgubili pomoč. Upamo pa, da nam bo šolska oblast vsaj v trgovini dovolila počitnice, da

bodo otroci lahko pasli, ko bodo odrasli imeli posla v vinogradu. Ali število šoloobveznih otrok se je letos v obeh šolah povečalo. Še ne bomo izumrli. — Davica se je zopet pojavila med nami. Toda pregnali jo bomo. Saj jo vsi preganjamo z vsemi mogočimi sredstvi. Do sedaj so oboleli le otroci družine Teodorovič. Smrtnih slučajev ni bilo. — G. urednik! Tukaj se širijo govorice, da nam, ki smo zadolženi, ne bo treba nič plačati. Prišli bodo baje neki agentje, ki bodo prinesli denar in vsem kmetom plačali njih dolgove. Ali bo to res? Zdi se nam, da bo vsak moral plačati svoj dolg tam, kjer je pač denar dobil. Saj še ne velja geslo: Kar je moje, ni tvoje, kar pa je tvoje, je tudi moje. Po tem geslu bi morda res šlo. Drugače pa ne. Kako bi bilo vendar mogoče vlagatelju vzeti težko prihranjen denar in z njim lenuhu in zapravljivcu plačati dolg. Tisti, ki misli, da bo to šlo tekóm 30 let, se naj postavi na stališče vlagatelja. Kaj bi on rekel, če bi mu posojilnica izjavila: Vloženega denarja ne dobiš nikdar nazaj, ker smo ga dali dolžnikom s tem, da smo jim dolg črtali. Gotovo bi prav debelo pogledal. Zato bi pa želeli, da nas taki agentje, ki širijo te neosnovane govorice, pustijo pri miru. Toliko smo tudi na kmetih pametni, da vemo, da tam, kjer nismo sejali, ne bomo nič želi. Kdor pa o takih neumnostih govori, naj prinese denar in naj na svoj račun rešuje prezadolženega kmeta, a ne na račun poštenih in vačnih vlagateljev!

Sv. Rupert nad Laškim. Kriza nas stiska povsod, najbolj pa nas sedaj tlači strašna suša. Že celi mesec avgust ni bilo izdatnega dežja. Otave večinoma ne bo nič, ajda je popolnoma uničena, repa sploh iz zemlje ni pogledala, korenje in sploh svinjska krma ne more nikamor; sadno drevje se suši, sadje nezrelo odpada, in tako se nam bliža žalostna jesen in naravnost obupna zima. Dne 23. avgusta se je začelo nebo po dolgem času oblačiti, popoldne je naenkrat med slihim viharjem padlo nekaj dežja brez toče, a nesreča ni prizanesla: v Lurnovcu je strela udarila v gospodarsko poslopje Junija Sivka; v malo trenutkih je ogenj uničil celo stavbo z vso krmo, seno in slamo; zgorelo je vse žito, katero so bili ravno tisti dan domlatili. Ogenj je uničil tudi vso shranjeno mesenino in špeh. Živino so sicer rešili, a eden vol si je pri reševanju zlo-

mil nogo, da so ga morali takoj zaklati; tudi ena težka svinja je prišla proč. Gospodar je že imel pripravljen stralovod za to poslopje, a ga radi nujnih poljskih del ni še utegnil montirati. Sivka trpi veliko škodo, ki je le deloma pokrita po zavarovalnici; najhujše ga je zadelo, ker radi pomanjkanja krme ne more živine rediti. Kmet je v resnici dandanes siromak, da mu ga ni para! Ako bi v Boga ne zaupal, ki svoje sicer preskuša, a nikoli ne zapusti, bi ne mogel več obstati. Sivka je vrl krščanski gospodar, znan po svoji močasti, zlasti pa po dobrotljivosti, zato bo gotovo tudi našel dobra srca, ki mu bodo pomagala v veliki nesreči, ki ga je zadela!

Mesto pri Mariji Snežni je že zasedeno. — Za fantka se je tudi našlo mesto. S tem je ta zadeva končana.

Iz statistike prebivalstva.

Društvo narodov objavlja razne statistike in med temi je bila izdana pred kratkem tudi glede števila prebivalstva na svetu, ki znaša: 2.012.000.000. Prirastek znaša po tej statistiki 20 milijonov. To leto je prekoračilo število prebivalstva drugo milijardo. Pri vseh statistikah je treba pomisliti, da je veliko pokrajin, ki sploh ne poznajo ljudskega štetja in kjer se je treba zadovoljiti s približno cenitvijo. Vsekakor pa je sigurno, da je vesoljnega prebivalstva nad 2 milijardi.

Največ ljudi prebiva v Aziji in sicer 1.103.000.000. Azija je napredovala napram letu 1931 za 11 milijonov. Amerika in sicer severni in južni del imata 452 milijonov in sta narasla od lani za 4 milijone.

Letos je prvič prekoračila Evropa polovico milijarde. S prirastkom 8 milijonov je dosegla številko: 506.000.000 in je na celem svetu na drugem mestu.

Afrika ima kljub ogromnemu obsegu le 142.000.000 prebivalcev. Afrika je edini del sveta, ki je nazadoval minulo leto za 2 milijona.

Najmanjši in glede števila prebival-

njega dne po raznih krščanskih cerkvah na Jutrovem in tudi pri nas; vendar se tega nikdo več ne zaveda. Poglavitno pa, duh farizejstva, — ne mislimo tu na hinavščino, ki je kot kvas hudobije splošni delež človeštva! — ampak tisti nepodučljiv, nepomirljiv, Kristusu večno sovražen duh; ta živi in bo živel, dokler bodeta le še dva Žida rabila tefilin — molitvene jermene.

7. Pod križem zopet združeni.

Pol ure po zemljetrešenju je bila Kalvarija skoraj prazna. Le tuptam so še stale skupine žalostnih ljudi, pomladanje solnce pa je s svojimi najsvetlejšimi žarki božalo blede mrtvo obličje svojega Stvarnika.

Rahela je še vedno sedela sklonjena zraven križa. Hčerka Miriam, utrujena, je v naročju zaspala, mati pa še ni hotela zgeniti, da ljubljence ne vzdrami. Izpod bele rjuhe, v katero je bila zavita, je zapazila svojega, ne daleč proč od nje stoječega moža. Zdaj Rabi Jehuda stopi h križu ter se spoštljivo ozre gor k njemu, ki ga je še pred dvema letoma sovražil z vsemi močmi

svoje duše. Potem pogleda slučajno dol na sedeči ženski, gleda ji, spozna ji, pod ogrinjali ji spozna!

»Rahela, ti?« zašepeta.

Ona je medtem ogrinjalo spustila z glave. Njeno obličje bilo je celo mladinstveno, nežnejše ko pred boleznijo. Plaho pogleduje gor v svojega gospodarja.

»Ne boj se! Tudi jaz verujem!« reče Jehuda, se malo zamisli ter slednjič dehne:

»Rahela, odpusti!«

Zdaj se žena ljubeznivo ozre nanj, povzdigne roke visoko gor proti Križanemu ter vsklikne:

»On — saj on je nam že davno odpustil!«

Mala rodbina rabija Jehude se je takoj pridružila zboru prvih kristjanov v Jeruzalemu. Vendar pa mati in hčer, ki sta sprva prestali toliko bridkosti, poslej pa toliko radost doživeli, nista vživali dolgo svoje sreče na zemlji. Črez leto dni že ste se njuni duši preselili v nebeški Jeruzalem.

na čelu jezdi jezdec s križem in vencem v roki. Ko prejezdijo vse ulice, se ustavijo pred hišo mladeniča, ki slovi za najbolj poštenega v vsem mestu. Temu izroči potem duhovnik venec, katerega so nosili poprej v procesiji.

Prvi, ki je izrezal slapiča.

V Hamburgu je letos obhajal svojo 80letnico kirurg prof. Hermann Kimmell, ki je imel l. 1889 toliko poguma, da se je prvi lotil slapiča z nožem. S tem je položil temelj tej panogi ranocelniške prakse, ki se je do danes krasno razvila. Pred Kimmelovo operacijo je bil vsak akuten primer slapiča smrten.